

5 Ιουλίου 2016

Ένα παιδί του Θεού (Γέροντας Βασίλειος Γοντικάκης, Προηγούμενος Ι.Μ. Ιβήρων)

[/ Πεμπτουσία](#)

Ο γέρων Πορφύριος είναι γεννημένος ήρωας του Πνεύματος. Τολμηρός. Σαν άλλος Κολόμβος, βγαίνει στον απέραντο ωκεανό για την αναζήτηση του νέου κόσμου που ποθεί η ψυχή του. Δώδεκα χρόνων φεύγει μόνος του για το Άγιον Όρος εν αγνοία των γονέων του. Προχωρεί στο άγνωστο, ελκόμενος και καθοδηγούμενος από τον μυστικό έρωτα που φλογίζει την καρδιά του.

Κάνεις δεν τον στέλνει και κανείς δεν τον περιμένει. Τον καλύπτει αοράτως «ο φυλάσσων τα νήπια» Θεός. Τα φέρνει έτσι η Παναγία, και καταλήγει στα Καυσοκαλύβια, στην καλύβη του Αγίου Γεωργίου. Εκεί ζούν δύο γέροντες, απλοί, αδροί. Γνήσιοι αγιορείτες. Γεωργούν τον αγρό της ψυχής τους. Κάνουν τα καλογερικά τους. Αγαπούν τις ακολουθίες. Λένε την ευχή. Δεν έχουν καμία ιδέα για τον εαυτό τους. Τρέφονται από την παράδοσι του ιερού τόπου, όπως τα αιωνόβια δέντρα από το χώμα του Αγίου Όρους.

Δέχονται αυτό το δωδεκάχρονο παιδί. Δεν του κάνουν ιδιαίτερες διδασκαλίες. Το αγαπούν -και το καταλαβαίνει-, χωρίς να του λένε ποτέ μπράβο. Απλώς, το παίρνουν στις ακολουθίες. Του δίδουν ένα κομποσχοίνι, να λήη την ευχή. Αυτός βοηθιέται, τρέφεται πνευματικά, με το ναζή μαζί τους· να τους βλέπη· και να αναπνήη την ευωδία του Αγίου Όρους. [...]

Για τον νέο αυτό δόκιμο όλα είναι αφορμή χαράς και γνώσεως. Σαν σφουγγάρι,

ρουφά όλη τη χάρι από τις ψαλμωδίες, τις εικόνες και όλο το περιβάλλον της Σκήτης. Τα πάντα τον ενθουσιάζουν και του μιλούν· η ακολουθία στην Καλύβη, η αγρυπνία στο Κυριακό, όλη η φύσι του Αγίου Όρους: τα νερά, τα δέντρα, τα πουλιά, τα βράχια.

Πράγματι, το «περιέχον» είναι «λογικόν και φρενήρες» (πρβλ. Test. 16). Το περιβάλλον είναι άγιο και ιερό. Το νοιώθει, το ζή. Ευχαριστεί τον Θεό που τον έφερε σε τούτο τον παράδεισο. Ομολογεί ότι «η θρησκεία μας είναι αγάπη, είναι έρωτας, είναι ενθουσιασμός, είναι τρέλα, είναι λαχτάρα του θείου...».

Λέει: «Πρέπει να φύγω, να χαθώ, να μην υπάρχω». Θέλει να βρεθή με τους ανύπαρκτους, τους ταπεινούς, και τους Αγγέλους. Και επειδή είναι αληθινό και συνειδητό αυτό που ζητά, η δέησί του να χαθή δεν μένει χωρίς ανταπόκρισι. Ο Θεός που τον προστάτεψε, όταν μόνος του πήρε τον δρόμο για το Όρος, και τώρα ακούει τον πόθο της καρδιάς του. Ένα βράδυ, στον σκοτεινό νάρθηκα του Κυριακού ναού της Σκήτης, πριν αρχίση η ακολουθία, φτάνει ένας «χαμένος» ασκητής, ένας περιφρονημένος μοναχός, οΓερο-Δημάς, που ζή σ' ένα ξεροκάλυβο πάνω από τη Σκήτη. Μέσα στον σκοτεινό και άδειο χώρο αρχίζει ο Γέροντας τις μετάνοιες. Λέει την ευχή. Έξαφνα βγάζει μία κραυγή δοξολογίας. Πλημμυρίζει από φως. Και αμέσως παίρνει φωτιά η εύφλεκτη ύλη του μικρού μοναχού. Δέχεται τη χάρι. Συγκλονίζεται, σαν να έπεσε πάνω του κεραυνός. Αναλαμβάνεται σε άλλο κόσμο. Τρέμει σύγκορμα. Ανοίγουν οι αισθήσεις του. Βλέπει τα αόρατα. Σπαρταρά από λυγμούς. Το μέγεθος της ευλογίας ξεπερνά την αντοχή του. Πνίγεται στο κλάμα. Δεν μπορεί να μιλήση. Μόλις τελειώνει η ακολουθία, τρέχει στο δάσος. Ξεσπά σε κραυγές: Δόξα τω Θεώ, δόξα τω Θεώ!

Ο ουρανός απάντησε. Τα βλέπει όλα καθαρά, τα αισθάνεται. Τα ακούει, τα οσφραίνεται από μακριά. Βλέπει τι συμβαίνει στην ψυχή του ανθρώπου. Βλέπει τι συμβαίνει στο βάθος της γής. Χάνεται μέσα στην απέραντη αγκαλιά της αγάπης του Θεού. Μπορεί ένα τόσο μικρό παιδί να σηκώση ένα τόσο μεγάλο χάρισμα; Ναί· ο Θεός ξέρει τι κάνει. Αυτός συγκλονίζεται από την αγάπη του Θεού. Συνεχίζει την πορεία του μέσα στον παράδεισο της θείας ευφροσύνης. Κολυμπά κυριολεκτικά μέσα στην πλησμονή της χαράς. Τα βρίσκει όλα. Μας βρίσκει όλους, σαν ένα άνθρωπο.

Προσεύχεται. Μένει εκεί. Ταπεινώνεται και αναλαμβάνεται μέσα στα μυστήρια του Θεού και μας τα κοινοποιεί. Δεν παίρνει αέρα το μυαλό του. Μένει ξένος από κάθε ύβρι και οίησι. Είναι μεγάλος, δηλαδή ταπεινός, και παραμένει. Δεν εντυπωσιάζεται από τα χαρίσματα αλλ' απ' Αυτόν που τα δίδει. Μια ζωή έμεινε «κεκρυμμένος συν τω Χριστώ εν τω Θεώ», γεμάτος από τη Χάρι. Είπε: «Ο

άνθρωπος με τον Χριστό γίνεται χαριτωμένος και ζη έτσι πάνω από το κακό. Το κακό γι' αυτόν δεν υπάρχει. Υπάρχει μόνο το αγαθό, ο Θεός».

«Όταν είναι κάνεις άδειος από τον Χριστό, τότε έρχονται χιλιάδες άλλα και τον γεμίζουν: ζήλιες, μίση, ανία, μελαγχολία, αντίδρασι».

«Εκείνος που εμφορείται υπό του Αγίου Πνεύματος έχει και αυτός τη γνώσι του Θεού. Γνωρίζει το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Του τα φανερώνει το Άγιον Πνεύμα». Είναι θεοφόρος. Ο Θεός που του έδωσε το σθένος να έλθη δωδεκάχρονος στο Άγιον Όρος του έστειλε μία ασθένεια. Αρρωσταίνει. Δεν μπορεί να μείνη. Βγαίνει έξω από το Άγιον Όρος. Ο Αρχιεπίσκοπος του Σινά Πορφύριος, όταν τον γνώρισε στην Εύβοια, εξεπλάγη και τον χειροτόνησε ιερέα 20 ετών, δίδοντάς του το όνομα Πορφύριος.

[Συνεχίζεται]